

rem ad denotandam figuram tribus lineis constantem, aut hominem dicere velim, quem communi usu vocamus equum. Ne scilicet subsidia humanæ societatis convellantur, nominumque protinus confundatur significatio, in his ad communem consuetudinem respiciendum est.

§. XII. Sed *usus communis* incerta sæpe est ac fallax emendatæ locutionis norma, neque nos ab errandi periculo prorsus immunes præstat. Nempe dum indagamus, quo sensu vocabula ab aliis soleant accipi, ad singulorum notiones deveniendum est, quæ, prout infra dicetur, mirum in modum variant. Vulgus varium est & mutabile, obscuras plerumque fovet ideas & arctis limitibus inclusas. Qui doctrina animum excolunt, latius patentes quidem nanciscuntur ideas et magis claras, quæ tamen eo ipso a vulgaribus multum discrepant. Atque hæc quoque doctorum ideæ, pro diversis studiis, pro sedulitate vel somnolentia in rebus examinandis, diversæ sunt, ut adeo difficile sit determinare, quot & quænam præcise ideæ voci alicui ex usu communi sint annectendæ.

§. XIII. Curta admodum vocum usu receptarum est suppellex, & contra cogitationes nostræ ad innumera sese extendunt, fieri ergo non potest, quin voces eadem ab iisdem sæpe in sensu dispari adhibeantur. Sollicite tamen ab invicem discernenda sunt, quæ *aqui-vocatione* laborant. Sunt enim, quæ res denotant nulla ratione inter se connexas, neque unquam confusas in hominum animis; in quibus sanæ mentis hominem labi vix contingit. Asterisimi in coelo v. g. canis, ursa, draco &c. nullam connexionem habent cum animalibus terrestribus, quæ eodem nomine indigamus, adeoque non tam facile ex similitudine nominis metuenda